

Kulturdepartementet

Høringssvar sendt til postmottak@kud.dep.no

Cc hho@kud.dep.no, lpo@kud.dep.no

Vår dato

10. januar 2023

Vår referanse

HG/HOB: 1/2023

Deres dato

16. september 2022

Deres referanse

22/4461

Våre saksbehandlere

Haakon Gjesdahl og Helge Olav Bergan

Høring - gjennomføring av endringsdirektivet til AMT-direktivet mv.

Om Allente

Allente Group distribuerer TV-pakker og tilhørende tjenester til ca. 1 million husholdninger i Norden, hovedsakelig via satellitt, IPTV og OTT, så vel som lignende tjenester til B2B markedet.

Det distribuerte innhold består av lineære TV-kanaler, start forfra og ukesarkiv relatert til de lineære utsendelser samt SVOD-tjenester (abonnementsbaserte streamingtjenester) og leiefilm (TVOD).

I tillegg tilbyr Allente fast bredbånd og IP-telefoni til sluttbrukere via de åpne fibernett i Sverige og fast trådløst bredbånd i Norge.

1. Innledning

Vi viser til Kulturdepartementets høringsbrev med merknader til forslag om gjennomføring av endringsdirektivet til AMT-direktivet mv. Allente er innvilget utsatt høringsfrist til 10. januar d.å.

Vi har merknader til deler av forslaget, og vil inngi disse i kronologisk rekkefølge iht. høringsnotatet.

2. Definisjoner (høringsnotatets kapittel 4)

Allente støtter departementets forslag til i hovedsak å beholde de definisjoner i kringkastingsloven som følger av AMT-direktivet (2010) som synes relativt godt etablert i praksis og ikke nødvendigvis presiseringer pga. endringsdirektivet (2018), selv om definisjonene i direktivene ikke er ordrett like som i kringkastingsloven. Med bakgrunn i Allentes rolle i medieverdikjeden gjelder dette særlig videreføring av legaldefinisjonene av *fjernsyn, audiovisuelle bestillingstjenester og (bilde)program*.

3. Selvregulering og samregulering (høringsnotatets kapittel 5)

Allente er enig i departements merknader til selvreguleringsinstituttet på AMT-direktivets område.

Allente støtter videre departementets identifisering av mulig egnede emnekandidater for samregulering. For Allentes del synes informasjon om skadelig innhold, jf. endringsdirektivet artikkel 6a (3) og bildeprogramloven § 7 bokstav a og b, og fremheving av europeiske verk, jf. endringsdirektivet art. 13 (1), å være aktuelle i denne forbindelse. Videodelingsplattformer er ikke noe vi tilbyr. Allente kan ikke se øvrige emnekandidater som egner seg for samregulering på AMT-direktivets område.

4. Jurisdiksjon, registreringsplikt og prinsippet om fri viderefremidling (høringsnotatets kapittel 6)

4.1 Jurisdiksjon

Allente mener i likhet med departementet at det er hensiktsmessig at jurisdiksjonskriteriene i endringsdirektivet inntas mest mulig ordrett i kringkastingsforskriften. Videre støtter vi at endringsdirektivets definisjon av "*redaksjonell avgjørelse*" tas inn i forskriften, og at "*avgjørelser om programsammensetning*" fjernes i forskriften.

4.2 Registreringsplikt

Når det gjelder forslaget om registreringsplikt, er Allente uenig i at det foreligger et reelt behov for å innføre en slik plikt. Som departementet selv peker på foreligger det ingen registrerings- eller konsesjonsplikt for tilbydere av audiovisuelle bestillingstjenester i gjeldende rett og ved gjennomføringen av AMT-direktivet (2010) mente departementet at det ikke var behov for å innføre en registreringsplikt bl.a. grunnet i merarbeidet dette ville kunne påføre tjenestetilbydere og tilsynsmyndigheten. Sett i sammenheng med at verken AMT-direktivet eller endringsdirektivet pålegger medlemsstatene å innføre registreringsplikt, synes en slik plikt unødig tyngende for tilbyderne å innføre.

Vi har forståelse for at en registreringsplikt i begrenset utstrekning vil kunne underlette tilsynets rapportering av oppdatert tilbyderliste til ESA, men synes ikke dette argumentet er tilstrekkelig

tungtveiende til å innføre en registreringsplikt som vil skape ytterligere byråkrati og merarbeid for tilbyderne. Videre er Allente uenig i at registreringsplikten ikke vil ha nevneverdige konsekvenser for tjenestetilbyderne som departementet antar i kapittel 20.2. Vurderingen av økonomiske og administrative konsekvenser i kapittel 20 synes på dette punkt å stå i delvis motstrid til departementets vurdering i gjennomføringen av AMT-direktivet (2010) hvor det ble vist til at behovet for en slik registreringsplikt eventuelt må ses i sammenheng med hvilket merarbeid dette vil kreve av tilbydere og tilsynsmyndigheten. Allente mener bl.a. det vil kunne oppstå kompliserte vurderinger om en tilbyder er å anse som audiovisuell bestillingstilbyder, og mediebransjen har i mange år klart seg utmerket uten registreringsplikt som nå foreslås innført for tilbydere av audiovisuelle bestillingstjenester.

4.3 Prinsippet om fri videreformidling (høringsnotatets kapittel 6.8)

Selv om Allente har forståelse for at det knytter seg enkelte utfordringer til håndheving av et forbud mot formidling overfor kringkastere etablert i utlandet, mener vi likevel at det prinsipielt og praktisk er problematisk å endre gjeldende § 4-5. Allente og andre distributører har tidligere fremholdt disse betenkelighetene både i relasjon til da kringkastingsloven § 4-7 ble til og da Medietilsynet fattet vedtak mot bl.a. Canal Digital og VCB Norway AS om å hindre eller vanskeliggjøre tilgang til Discoverys sendinger som inneholdt pengespillmarkedsføring.

Kringkastingsloven § 4-5 *kan* brukes til å forby videresending av fjernsynskanaler eller nærmere angitt ulovlig innhold, og er bare benyttet én gang de siste 20 årene i vedtak overfor UPC Norway AS i 2002 da Medietilsynet forbød videresending av ulovlige pornografiske program på angitte kanaler. Dette understreker etter Allentes syn at det ikke foreligger noe reelt behov for å endre bestemmelsen nå.

Allente vil videre kort peke på enkelte av de prinsipielle og praktiske utfordringer ved å gjøre distributørene til (eneste) pliktsubjekt i kringkastingsloven § 4-5:

I TV-distribusjonsmarkedet leveres TV-kanaler i lukkede nettverk (f.eks. satellitt, bakkenett, kabel og IPTV nettverk) der kundene må ha særskilt utstyr fra Allente for å kunne få tilgang til TV-abonnementet sitt. TV-distribusjonsmarkedet kjennetegnes også av at distributører har en omfattende avtalerelasjon med innholdseier. Innholdseier har et ubetinget redaksjonelt ansvar for de programmer og øvrig innhold kunden abonnerer på fra distributøren. TV-distributører leverer også tjenester via internett (åpent nettverk) til abonnenter som må autentisere seg for å få tilgang til tjenester.

I kjernen av TV-distribusjon som forretningsmodell ligger å sette sammen («pakketering») et variert audiovisuelt medieinnhold fra ulike kringkastere/mediehus og videreformidle slikt innhold til seerne som betaler for TV-pakker fra distribusjonsleddet. Det er imidlertid kringkasterne som bestemmer og har det redaksjonelle ansvaret for innholdet i de konkrete programmene/sendingene og ikke distributørene. Allente vil understreke det prinsipielle utgangspunkt om at distributører ikke bør være pliktsubjekt når de ikke har et redaksjonelt ansvar for og/eller påvirkningskraft på innholdet i de konkrete programmene/sendingene.

I høringsnotatet til forslag om gjeldende kringkastingslov § 4-7 fremholdt da også departementet at det «ikke er naturlig» å anse TV-distributører og ISP som «ansvarlige» for å «drive» markedsføring for pengespill og at det derfor er «tvilsomt» om de er omfattet blant pliktsubjektene etter pengespillloven. På samme måte er ikke distributørene ansvarlige for andre typer ulovlig reklame (for alkohol og tobakk mv.), skadelig innhold for mindreårige, program med ulovlig pornografi mv. (dvs. virkeområdet for § 4-5).

Allente Norge AS, Snarøyveien 30, 1331 Fornebu, Norway
Org.nr. 977 273 633 MVA

Det er prinsipielt svært uheldig å pålegge distributørene en sensurrolle i relasjon til det innhold kringkasterne og innholdseiere ønsker å sende på sine kanaler/videreformidle som del av sitt innhold. Distributørene havner i et urimelig krysspress som mellommann, samtidig som vi har risiko for erstatningskrav og tvangsmulkt. Vi mener derfor at forslaget om å endre § 4-5 likt med innretningen og pliktsubjekt i § 4-7 blir «å rette baker for smed» og at det er et uforholdsmessig lovtiltak.

Et slikt uforholdsmessig inngrep rammer også ytringsfriheten og fri flyt av tjenester i EØS. Enhver begrensning/sensur har en «chilling effect» på ytringsfriheten, særlig der det gis konkrete pålegg i kombinasjon med tvangsmulkt.

Ytringsfriheten gjør det videre svært betenkelig å sensurere innhold som er underlagt en annens redaktøransvar. Også inngrep i kommersielle ytringer vernes av Grunnloven og EMK.

Når det gjelder de praktiske utfordringer med en lov hjemmel som åpner for å pålegge teknisk filtrering på distribusjonsleddet, mener Allente overordnet at kostnadene og de tekniske ulemper, utgjør en betydelig ulempe for oss /distributørene, og at endringsforslaget er urimelig byrdefullt og uforholdsmessig.

Samlet mener Allente at redegjørelsen over med hensyn imot en endring som foreslått, og det faktum at lovbestemmelsen kun har vært benyttet én gang de siste 20 årene, tilsier at § 4-5 bør videreføres uendret.

5. Innhold som oppfordrer til vold, hat eller terrorisme (kapittel 7)

Allente mener gjennomgangen av gjeldende rett i høringsnotatets kapittel 7, og bl.a. vurderinger knyttet til straffelovens bestemmelser på området, gir et godt og dekkende grunnlag for å konkludere med at det ikke synes å være et behov for ytterligere regulatoriske tiltak for å oppfylle endringsdirektivets krav. Vi stiller oss dermed bak departementets vurderinger.

6. Beskyttelse av mindreårige (høringsnotatets kapittel 8)

Med hensyn til audiovisuelle bestillingstjenester er Allente av den oppfatning at bildeprogramloven (2015) i all hovedsak fungerer relativt godt, og at til dels vanskelige grensdragningsspørsmål har blitt løst i praksis gjennom Medietilsynets veiledning og tilsyns kontroll. Allente har bl.a. høstet gode erfaringer, og endret rutiner samtidig som vi møtte forståelse for visse avgrensningsspørsmål som ikke var klargjort i praksis, lov eller forarbeider, gjennom den dialogbaserte tilsyns kontroll mot bl.a. Allente i 2021.

Når det gjelder beskyttelse av mindreårige, støtter Allente en videreføring i norsk rett gjennom bildeprogramloven bl.a. knyttet til beskyttelsesmekanismene, som går lenger enn minimumsreguleringen etter AMT-direktivet. Endringsdirektivets krav (til beskyttelsessystem) er dermed allerede gjennomført.

Videre støtter vi at den særlige personvernbestemmelsen til beskyttelse mot markedsføring rettet mot mindreårige - personopplysninger har f.eks. blitt innsamlet gjennom et alderskontrollsystem og profilert - som følger av endringsdirektivet artikkel 6a (2), gjennomføres i bildeprogramloven. I denne forbindelse virker det fornuftig som departementet forutsetter at Medietilsynet, som tilsynsansvarlig etter bildeprogramloven, konsulterer Datatilsynet med hensyn til hensiktsmessig tilsynsmetodikk og samarbeid.

7. Reklamevolum (kapittel 10.3.4)

Allente mener det potensielt vil forringe TV-seernes opplevelse, og at de audiovisuelle tjenestene distributører tilbyr sluttbruker kan tape noe av sin attraktivitet, dersom Norge velger å liberalisere reglene for reklamevolum i tråd med det maksimum endringsdirektivet åpner for, og som departementet foreslår endret til¹. Allente kan ikke se noen gode grunner for å endre gjeldende kringkastingsforskrift § 3-1 som setter et maksimum på 20% reklame per klokke time (tilsvarende 12 minutter) uavhengig av tid på døgnet.

Vi noterer at Danmark har valgt å beholde regelen om at reklame høyst kan utgjøre 12 minutter per klokke time, mens Sverige og Finland har liberalisert reklamevolumreglene i tråd med det maksimum endringsdirektivet gir anledning til. Allente mener Norge bør følge Danmarks eksempel i dette tilfellet.

Selv om hovedregelen om at reklame skal sendes i blokker, og at reklame skal plasseres slik at programmets verdi og integritet ikke forringes, fortsetter å gjelde med departementets endringsforslag, synes en liberalisering av reklamevolumet særlig i tidsrommet 18.00 til 24.00 å kunne lede til at man i "prime time" vil oppleve enda lengre reklameavbrudd enn i dag. Forbrukerhensyn er ikke tillagt nevneverdig vekt, og Allente er uenig med departementet i at konkurransehensyn bør veie så vidt tungt i vurderingen som det synes å gjøre. Dette også fordi konkurransen mellom de reklamefinansierte programselskap i EØS-området ikke vil kunne defineres ensartet som departementet synes å gjøre. Endringsdirektivet artikkel 23 (1) angir maksimum samlet reklameeksponering i visse tidsperioder av døgnet, og medlemsstatene vil dermed ha frihet til å fastsette lavere volumer og/eller beholde beregnet innen én klokke time snarere enn innen 6 og 12 timers perioder. At Danmark og Sverige har valgt ulike modeller ved gjennomføring av endringsdirektivet illustrerer dette.

Hensynet til å styrke de reklamefinansierte programselskapene i konkurransen om reklamekronene med Alphabet og Meta, som ikke er underlagt de samme reklamebegrensningene, gir isolert sett mening, men igjen synes forbrukernes opplevelser i svært begrenset grad tatt hensyn til. De audiovisuelle tjenester som reguleres av endringsdirektivet har dessuten en annen opplevelse og stilles på mange måter andre krav og forventninger til av forbrukerne enn det video/audiovisuell konsumpsjon via Google og Facebook vil gjøre.

8. Europeisk programandel (høringsnotatets kapittel 11)

Vi har merket oss at de fleste EU-land har gjennomført minimumsregelen på 30% europeiske verk for audiovisuelle bestillingstjenester, herunder Sverige og Danmark, mens f.eks. Frankrike har gått lenger ved å kreve høyere andel europeiske verk enn det endringsdirektivets artikkel 13 (1) minimum krever.

Som et nordisk selskap gir det større forutberegnelighet med ensartet regulering i de landene vi opererer i, og vi mener 30% er en passende europeisk programkvote. På denne bakgrunn støtter vi departementets forslag om å innføre kravet til europeisk programandel på et minimumsnivå likt med Sverige og Danmark.

Allente vil også påpeke at selskapets "forgjengere" – Canal Digital og Viasat – rapporterte statistikk til Medietilsynet i hhv. 2015 og 2019 om andel europeiske verk i de respektive on-demand programkataloger. Vi har notert oss at programandel rapporteringen til EU-kommisjonen (i Norge til EFTAs overvåkningsorgan, ESA) skal skje annethvert år, og Allente vil naturlig nok bistå Medietilsynet med statistikk i fortsettelsen.

¹ Dvs. maks 20% reklame tidsrommet mellom klokken 06.00 og 18.00 og 18.00 til 24.00.

9. Medfinansiering (høringsnotatet kapittel 12)

9.1 Innledning

Allente mener at vi ikke vil være omfattet av lovforslaget om medfinansiering idet vi ikke produserer noe innhold selv, og dermed ikke er i en posisjon til å søke om økonomisk støtte fra Filmfondet som eventuelle streamingbidrag er tenkt allokert til (**punkt 9.2**). Forutsatt at myndighetene mot formodning skulle mene at vi er omfattet av medfinansieringsforslaget, vil vi peke på den uforholdsmessige skjevhet i å pålegge en distributør med Allentes forretningsmodell en bidrags- eller direkteinvesteringsplikt (**punkt 9.3**), samt gi merknader til avgrensning av relevant omsetning for bidraget (**punkt 9.4**). Avslutningsvis gir vi noen merknader av administrativ og økonomisk karakter som også henspiller på høringsnotatets kapittel 20 (**punkt 9.5**).

9.2 Endringsdirektivets artikkel 13 nr. 2 jf. fortalepunkt 36

Allente noterer at AMT-direktivets artikkel 13 (2) gir medlemsstatene anledning til å pålegge medietjenestetilbydere å bidra til direkte investeringer i innhold eller til nasjonale fond for lokalt audiovisuelt innhold, men også stiller krav til at slike ordninger skal være forholdsmessige og ikke-diskriminerende utformet.

Hva som nærmere ligger i kravet til ikke-diskriminering er presisert i fortalepunkt 36 siste setning, endringsdirektiv (EU) 2018/1808 til AMT:

“Media service providers that are required to contribute to film funding schemes in a targeted Member State should be able to benefit in a non-discriminatory way, even in the absence of an establishment in that Member State, from the aid available under respective film funding schemes to media service providers.” (Vår kursiv og understrekning).

Setningen i fortalepunkt 36 over omhandler situasjonen der tilbyderen ikke er etablert i medlemsstaten, men retter sine tjenester mot medlemsstaten som pålegger ordninger for finansiering av audiovisuelt innhold/filmfond. Gjensidighetsprinsippet som presiseres må naturlig nok forstås å skulle legges til grunn også for tilbydere som er etablert i medlemsstaten. F.eks. det danske Kulturministeriet har tolket prinsippet på denne måten: I høring i fjor høst av forslag til Kulturbidragsloven med 6% bidrag pålagt audiovisuelle medietjenestetilbydere, presiserer det danske Kulturministeriet bl.a. i bemerkningene til lovforslagets §5, jf. §1 (formålsparagrafen) at:

«I overensstemmelse med præambelbetragtning 36 til AVMS-direktivet er det en forudsætning for kulturbidragsordningen, at de medietjenesteudbydere, der bliver omfattet af den foreslåede pligt til at betale et kulturbidrag, kan ansøge om støtte til produktionen af nyt dansksproget audiovisuelt indhold fra en public service-pulje og filmstøtteordningerne, der til dels vil blive finansieret af proventet fra kulturbidragsordningen.» (Vår kursiv og understrekninger).

Allente bemerker at også for forholdsmessighetskravet som følger av AMT art. 13 (2) vil vurderingen om gjensidighet mellom bidraget som pålegges og støtten det kan søkes om – til samme formål – være den samme som for ikke-diskrimineringskravet, og Allente mener at forholdsmessighetsvurderingen også vil gjøre seg gjeldende ut fra de spesifikke markedsbetingelser Allente opererer under som leddet mellom

programselkap/aggregator og forbruker av audiovisuelt innhold, dvs. distributør av norsk og internasjonal audiovisuelt innhold via både lineære og ikke-lineære tjenester, og som atskiller seg fra de rene streamingtjenester som også tilbyr egenutviklet (lokalt) innhold.

Allente kjøper distribusjonsrettigheter til innhold vi distribuerer fra lokale, nordiske og internasjonale programelskaper og innholds aggregatorer, og produserer intet innhold selv, hverken internasjonalt innhold rettet mot norske seere eller lokalprodusert norsk innhold. Dvs. det vil ikke være mulig for Allente å søke om støtte fra filmstøtteordningene som eventuelt (avhengig av hvilken finansieringsmodell som velges) dels vil bli finansiert av provenyet fra ordningen. Dermed er forutsetningen i endringsdirektivet – gjensidighetsprinsippet - for å bli omfattet som medietjenestetilbyder for et slikt audiovisuelt kulturbidrag ikke til stede. Det vil si at Allente ikke kan anses som et pliktsubjekt etter forslaget til medfinansiering (bidrag- eller investeringsplikt).

Gitt at et sentralt formål med medfinansieringsforslaget er å få innholdsprodusenter til i høyere grad å investere i norskprodusert innhold, vil en ytterligere beskatning av Allente som distributør ikke kunne bidra til dette formål, da Allente ikke produserer innhold.

9.3 Bidragsplikt for "tradisjonelle" distributører uten påvirkning over innholdet er uegnet I motsetning til de store, internasjonale streamingaktørene, tilbyr Allente allerede alle de norske TV-kanaler og tilhørende tjenester til våre kunder. Vi bidrar derfor mer enn tilstrekkelig til å fremme lokalt norsk innhold, og det er ikke rimelig eller forholdsmessig at vi skal bidra ytterligere. Som nevnt ovenfor produserer vi ikke selv noe innhold eller tar noen beslutninger om slik innholdsproduksjon. Vi har ingen redaksjonell påvirkning på innholdet som produseres av kringkasterne og andre tilbydere som produserer innhold og pakker kanaler og SVOD-tjenester. Det er innholds tilbyderne selv som tar de redaksjonelle beslutninger. Sammenholdt med at de tradisjonelle distributører som Allente dermed ikke kan søke om støtte til de formål som kulturbidraget skal gå til, synes særlig bidragsplikten som foreslått både urimelig og uforholdsmessig og er et helt upassende tiltak for at påvirke vår adferd.

Hvis distributører som Allente også anses omfattet av forslaget om bidragsplikt, i tillegg til kringkasternes avspillings-/streamingtjenester (unntatt public service innhold, sport og nyheter mv.), er det en risiko for "dobbelbeskatning" som bør unngås, dvs. at et strømmebidrag innkasseres i to ledd av verdikjeden på kringkastingsmarkedet. For eksempel når det kommer til SVOD-tjenester, vil vi ofte ha en modell hvor vi deler omsetningen med innholdsleverandørene, hvor en beregning av innholdsleverandørens omsetning også vil inkludere den del av vår omsetning vi for øvrig blir bedt om å betale bidrag av.

Allente tilbyr bundle-tjenester som består av primært lineære kanaler, men også noe on-demand innhold. Hvis vi 'straffes' med et streamingbidrag for on-demand tjenestene, vil vår konkurranseevne svekkes og det er en risiko for at mindre norsk innhold vil bli distribuert til befolkningen.

9.4 Departementet bør klargjøre nærmere hva som inngår i beregningen

Vi viser bl.a. til departementets merknader til innretningen av medfinansieringsplikten (kapittel 12.6.7).

For bidragsplikt henvises det til brutto omsetning fra abonnement eller reklame fratrukket merverdiavgift skal legges til grunn for beregningen. Allente mener departementet burde klargjøre at inntekter fra all lineær programvirksomhet i "blandede" tjenester skal unntas fra beregningen av den bidragspliktige omsetning. Dvs. at f.eks. alle lineære tv-kanaler, herunder kanaler med live sportsutsendelser som er basert på en lineær utsendelse, og som gjøres tilgjengelig/tilbys sammen med

audiovisuelle bestillingstjenester, samt også såkalte "ancillary services" til det lineære innhold slik som catch-up/start forfra tjenester, ikke vil inngå i beregningen av bidragspliktig omsetning.

I utkast til kringkastingsloven ny § 2-21 tredje ledd bokstav c) avgrenses det negativt ved at «tjenestetilbydere som ikke tilbyr spillefilm, dokumentarfilm, dramaserier og dokumentarserier» er unntatt medfinansieringsplikt. I høringsnotatet kapittel 12.6.6 presiserer departementet at dette f.eks. vil omfatte bestillingstjenester som utelukkende tilbyr nyheter eller sport, eller bare unntaksvis formidler spillefilm, dramaserier mv. Vi mener, som dels også påpekt i avsnittet over om «blandede» tjenester, at departementet bør klargjøre i merknadene til loven at (live) sportssendinger uansett kan trekkes fra i beregning av bidragspliktig omsetning. Sportsinnhold som f. eks. World Cup, VM, EM og OL er etter sin natur ikke «lokale» hvilket tilsier at denne type sendinger ikke bør være gjenstand for beskatning. Slikt innhold er det etter sin art urimelig å pålegge medfinansiering for, også for tilbydere av audiovisuelle bestillingstjenester som tilbyr bl.a. spille- og dokumentarfilm samt drama- og dokumentarserier i tillegg til annet innhold som nyheter og sport.

Det danske Kulturministeriet har nettopp presisert at inntekter fra denne type programvirksomhet og tilgjengeliggjøring bør unntas fra beregningsgrunnlaget, i høring av Kulturbidragsloven i august i fjor heter det bl.a. i merknader til lovforslagets § 3 at:

«Udgangspunktet om, at al omsætning genereret via den on demand-audiovisuelle medietjeneste i Danmark er omfattet, fraviges for så vidt angår indtægter, der hidrører fra eventuel lineær programvirksomhed, der udøves gennem den on demand-audiovisuelle medietjeneste. Det kan f.eks. være en blandet tjeneste, hvor der ud over muligheden for at streame on demand audiovisuelt indhold kan købes adgang til en lineær audiovisuel medietjeneste/kanal, hvor der sendes "live" tv (dvs. sker samtidig modtagelse af programmer på basis af en programflade). I dette tilfælde vil den indtægt, der hidrører fra salget af adgangen til den lineære kanal, ikke være omfattet af begrebet bidragspliktig omsætning. Dette gælder også, selvom den lineære audiovisuelle medietjeneste tilbyder såkaldte catch up-/start forfra-tjenester som en integreret del af den lineære tjeneste, hvor man i en nærmere afgrænset periode kan se tidligere lineært udsendte programmer.» (Vår kursiv og understreknings).

9.5 Økonomiske og administrative konsekvenser (jf. høringsnotatets kapittel 20)

Allente bemerker kort at vår prissettingsmetode, dvs. bundlede priser for lineære og ikke-lineære tjenester, vil gjøre det nærmest umulig å skille ut den bidragspliktig relevante bestillingstjeneste (on-demand) omsetning fra den totale omsetning. I forhold til departementets merknader i høringsnotatets kapittel 20.2 til den økonomiske og administrative byrde på tjenestetilbydere m.fl., kan vi opplyse at en oppdeling og beregning av den bidragspliktige omsetning antageligvis vil kreve en større justering av våre nåværende beregnings- og revisjonsmetoder, og dermed også medføre en økt omkostning for oss.

10. Fremheving av bestillingstjenester av allmenn interesse

(høringsnotatets kapittel 16)

Allente erfarer og legger til grunn at innholdsleverandørene og programselskapene som vi bl.a. videreformidler vil ha en egeninteresse i å fremheve audiovisuelle bestillingstjenester av allmenn interesse, dvs. at de tiltak endringsdirektivet artikkel 7a åpner for at medlemsstatene kan pålegge for å sikre en fremtredende plassering, vil trolig medieverdikjeden løse uten regulatoriske inngrep. Vi støtter derfor departementet i at det på et senere tidspunkt kan vurderes om det foreligger et behov for norske Allente Norge AS, Snarøyveien 30, 1331 Fornebu, Norway
Org.nr. 977 273 633 MVA

bestemmelser innenfor direktivets handlingsrom, noe vi altså antar at neppe blir nødvendig på mellomlang eller lenger sikt.

11. Medietilsynets tilgang til opplysninger og dokumenter (kapittel 18.2)

Allente kan ikke se det reelle behovet i å presisere eller utvide bestemmelsen om opplysningsplikt i kringkastingsloven § 2-11 da bestemmelsen som departementet selv påpeker allerede favner vidt.

Våre merknader knytter seg riktignok ikke til eksempelet med videodelingsplattformer eller til *lovbestemt* taushetsplikt som departementet er nærmere til å vurdere om evt. ikke er godt nok dekket av gjeldende lovbestemmelse, men baseres på utlevering av forretnings sensitiv (og etter *avtaler* taushetsbelagt) informasjon til Medietilsynet eller tilgang til abonnement som ledd i tilsyn mv.

Nærmere bestemt gjelder det f.eks. (varsel om) vedtak for å hindre eller vanskeliggjøre pengespillmarkedsføring med hjemmel i kringkastingsloven § 4-7, som departementet også bruker som eksempel. Videre gjelder det f.eks. tilsyn etter bildeprogramloven der vi bl.a. har gitt enkelte av tilsynets ansatte et prøveabonnement slik at etterlevelse av lovens krav kan etterprøves i praksis. Sistnevnte synes også implisitt å brukes som et eksempel på hvorfor opplysningsplikten bør presiseres nærmere.

Slik Allente erfarer det har imidlertid ikke en vurdering av utlevering av konkret taushetsbelagte opplysninger vært juridisk utfordrende for involverte aktører i vedtak/tilsynskontroller, og vi stiller spørsmål ved om det er nødvendig å endre bestemmelsen om opplysningsplikt som foreslås. I praksis oppstår det ofte spørsmål om hvilke kapitler, avsnitt eller enkeltsetninger som kan unntas offentlighet, men det vil også løse seg i en dialogbasert tilnærming mellom tilsyn og tjenestetilbyder (jf. § 4-7 tilfellet).

12. Sanksjoner (høringsnotatets kapittel 19)

Allente er enig med departementet i at det er mest hensiktsmessig at "*Medietilsynet*" erstattes med "*tilsynsmyndigheten*" i kringkastingsloven §§ 10-2 til 10-4 og kringkastingsforskriften §§ 10-1 til 10-3.

Når det gjelder gjennomgangen av forslag til sanksjonering av registreringsplikt mv. (19.3.2.1), medfinansiering (19.3.2.3) og europeisk programandel og statistikk over europeiske verk (19.3.2.6) savner Allente en nærmere begrunnelse av hvorfor overtredelsesgebyr anses hensiktsmessig for registreringsplikt og rapportering av europeiske verk, og tvangsmulkt for medfinansieringsplikten. Det begrunnes heller ikke hvorfor tvangsmulkt presiseres av departementet til kun å være aktuelt for utkast til kringkastingsloven § 2-21, ALT 2, dvs. direkteinvesteringsalternativet. Riktignok heter det avslutningsvis i forslag til ny lovbestemmelse at Medietilsynet i forskrift kan gi nærmere regler om rapportering og innkreving av bidrag til Filmfondet, men det klargjør ikke tilstrekkelig hvilke vurderinger som ligger bak presiseringen om at tvangsmulkt bare synes anvendelig i det ene tilfellet.

Når det gjelder en eventuell registreringsplikt mener Allente at advarsel og tvangsmulkt bør være tilstrekkelige sanksjonsformer. Overtredelsesgebyr er lite egnet virkemiddel når det for eksempel kan oppstå vanskelige grensdragninger og juridisk tvil om en er tilbyder av audiovisuell bestillingstjeneste eller ikke (generelt eller i det konkrete tilfellet, slik som for medfinansieringsplikten der det gjør seg gjeldende særlige rimelighetshensyn i «kombinasjonstilfellene» som redegjort for over i punktene 9.2 og 9.3). Uten at det fremgår eksplisitt synes slike rimelighetshensyn tatt hensyn til for medfinansiering der lovforslagets § 2-21 unntas det saklige virkeområdet i bestemmelsen om overtredelsesgebyr i forskriften.

Hensynet til å sikre en reell klageadgang for tilbydere av audiovisuelle bestillingstjenester tilsier at overtredelsesgebyr ikke bør være en sanksjonsmulighet for eventuell «manglende» registrering. En klagesak kan f.eks. omhandle hvorvidt en bestillingstilbyder er omfattet av bestemmelse(e) eller ikke. I en slik type pågående sak om avklaring av lovens saklige virkeområde vil det være uheldig om tilbyderen "trues" med eller ilegges bøter av pønalt karakter (forskriften § 10-3). Dersom en mener at tjenesten ikke er en audiovisuell bestillingstjeneste vil det heller ikke være naturlig å registrere seg som slik bestillingstilbyder. Det vil først gi mening å gjøre når det eventuelt blir avgjort i forvaltningen eller ved domsavgjørelse at den audiovisuelle tilbyderens on-demand tjenester omfattes av plikten(e).

Også for rapportering av statistikk over andel europeiske verk i en on-demand programkatalog, synes overtredelsesgebyr som en uhensiktsmessig sanksjon. Advarsel og tvangsmulkt bør være tilstrekkelig.

Dersom departementet velger å beholde forslagene til sanksjoner for overtredelse av de nye bestemmelsene som følge av gjennomføringen av endringsdirektivet, bør valg av sanksjonsforslag begrunnes og konkretiseres nærmere i lovproposisjon og i merknader til forskriftsjusteringene.

13. Økonomiske og administrative konsekvenser (notatets kapittel 20)

Vi viser til våre merknader til de økonomiske og administrative konsekvenser av forslaget om registreringsplikt (punkt 4.2 over) og merknadene til forslaget om medfinansieringsplikt (punkt 9.5 over).

Med vennlig hilsen

Haakon Gjesdahl

Advokat/Attorney at law, MNA

Allente Norge AS

Dette dokumentet er elektronisk godkjent og trenger ikke signatur.